

23 januari 2018

Anders Åberg är död. Han avled natten mot tisdagen i sviterna av en hjärtinfarkt, 72 år gammal.

Gregor Flakierski skriver om en man som förändrat Sveriges konstvärld för alltid.

Anders Åbergs Mannaminne är en plats som saknar motstycke i Sverige.

Bild: Katarina Östholm

Det är som om världen stannat upp för ett ögonblick. Sedan kommer insikten att så mycket finns kvar, och kommer att finnas länge.

Här på hemmaplan förknippas Anders framför allt med Mannaminne. Ett galet, omöjligt projekt, skapat mitt ute i ingenstans, det vill säga i Häggvik i Nordingrå där han kom att bo i över 30 år, av en utböling från Stockholm (från början tillsammans med en annan utböling, Dag Wallin). En unik konstinstallation, en säregen skapelse, som är så mycket på en gång: mötesplats, utställningslokal(er), friluftsmuseum, och kanske främst ett minnesmärke över den tid från vilken vi kommer, och som ställer frågor om vart vi är på väg

Men Anders Åberg var så mycket mer än Mannaminne. Han var en framstående konstnär i sin egen rätt, han har lämnat bestående spår på många platser i Sverige, det räcker att nämna utsmyckningen av Solna stations T-bana, och det glada flygplanet på Arlanda, men också runt om i världen.

Anders var en berättare av rang, påläst, kunnig, spirituell, kunde han hålla låda i vitt skilda ämnen i olika sammanhang. Ofta klädd i snickarbyxor och flanellskjorta, alltid med bestämda, starka åsikter.

Han var ingen okontroversiell person, han hade mycket klara, inte sällan kritiska, uppfattningar och både människor och myndigheter, och han drog sig inte för att framföra dem, oavsett konsekvenserna.

Han kunde vara oemotståndligt charmig också.

Politiskt var han radikal, utan att vara det minsta dogmatisk.

Anders var så långt ifrån opportunism som en människa någonsin kan bli, kan kände aldrig efter vart vinden blåser. Han älskade och hatade med samma varma hjärta. Han förespråkade passionerat mod, kvalitet, öppenhet, och han rackade ner på slätstrukenhet, trångsynthet, snikenhet.

Han hade växt upp i ett konstnärshem i Stockholm, och hade som barn träffat Väinö Linna. Det har jag alltid varit lite avundsjuk på, samtidigt som det ytterligare höjde Anders status i mina ögon.

Anders Åberg var en välkänd personlighet i Ådalen, även bland människor med föga eller ingen kontakt med konstvärlden.

Och de flesta har någon gång varit på Mannaminne, beundrat och förundrats.

Och jag är säker på att Bob Dylan kommer förr eller senare. Det var en av Anders Åbergs högsta önskningar. - Vila i frid.

Gregor Flakierski

gregor.flakierski@mittmedia.se